

báo oán

phản thị loạn

TABLE OF CONTENTS

Tựa đề

Chương 1 -

Chương 2 -

Chương 3 -

Báo Oán

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG 1 -

Căn phòng ngủ sang trọng được trang trí toàn gam màu vàng. Gam màu mà Bàng ưa thích. Bức rèm cửa sổ bằng gấm dày óng ánh sắc đồng thau, điểm xuyết những hoa văn hình đồng tiền rực rỡ, che kín khoảng trời đang đầu mùa hạ. Trên chiếc giường gỗ cẩm lai, một người đàn bà nằm nghiêng. Đường cong eo thật thon nổi rõ qua làn lụa tơ tằm của tấm áo ngủ màu hoàng yến. Bộ ngực tràn trề sức sống, lồ lộ sau lớp裳裳 ten mỏng tang như tơ nhện. Nguyệt đẹp lộng lẫy, dù đã qua tuổi ba mươi. Bàng từ nhà tắm bước ra, ngây ngất ngắm nàng. Ao ước Nguyệt đã lâu, hôm nay mới được cùng nàng ân ái, xem như trời có mắt, đã đền bù chút ít cho những mất mát quá lớn của Bàng. Cổ họng Bàng cháy bỏng. Lừ lừ tiến lại gần, Bàng đẩy ngửa Nguyệt ra. Hai bàn tay hấn vồ vập khắp người nàng, như móng vuốt của chú mèo tinh quái đang vờn con chuột nhắt đã mềm nhũn người, trước khi ăn tươi nuốt sống nó. Nguyệt lim dim mắt, hào hển thở dốc. Nàng vừa thích vừa sợ Bàng. Người đàn ông oai vệ, giàu có này đã trở thành người bảo bọc cho nàng. Tất cả chỉ bắt đầu sau khi Lâm - chồng của Nguyệt - đồng ý đi quản lý bãi vàng. Ba tháng sau, Bàng đã có cơ hội chiếm đoạt người đàn bà quyền rũ nhất mà hắn từng gặp, người đàn bà của kẻ thù không đội trời chung... Bàng lắc đầu, xoá ngay ý nghĩ không vui thoáng hiện ra trong óc và trườn người đổ ập lên nàng. Đầu gối Bàng hời hả co lên, tách rộng cặp đùi dài óng ả của Nguyệt. Những đợt sóng đam mê từ tâm thân đàn ông cuồng tráng ào ạt phủ ngập lên đến mức nàng ngạt thở... Trong mỗi động tác bạo liệt của Bàng dường như chứa chất cả niềm căm hận. “Bàng chỉ muốn chiếm đoạt mình chứ không hề yêu!”. Linh cảm nhạy bén của đàn bà đột nhiên thức tỉnh. Nguyệt thấy tim mình đập thon thót hãi hùng. Nàng kêu thét lên nhưng cổ họng bỗng như bị bóp nghẹt. Mặc cho Nguyệt đau đớn giãy dụa, Bàng vẫn không ngừng lại, tiếp tục đâm xuyên vào thân thể nàng. Nguyệt kiệt sức, gần như ngất lịm đi dưới sức nặng của Bàng...

Trong ánh chiều tranh tối tranh sáng được lọc qua bức rèm cửa dày, Nguyệt dần hồi tỉnh, bề bàng nhớ lại cuộc ân ái đầy sỉ nhục vừa qua. Bàng đã bỏ đi đâu mất, mặc nàng nằm trơ một mình. Nguyệt chống tay nhồm dầy. Một tia hồi quang chói mắt chớp chớp theo cử động bàn tay phải. Nguyệt nhận ra chiếc nhẫn kim cương lóng lánh trên ngón áp út. Bàng giữ đúng lời hứa với nàng. Nguyệt đã là chủ nhân của chiếc nhẫn đắt giá này. Trong những lời đường mật của hắn, nàng sẽ là bà chủ tiệm vàng. Lúc đầu Nguyệt còn ngần ngại, không tin nổi một người đàn bà nạ dòng như mình mà lại cao giá thế. Trải qua cuộc ái ân giông bão với Bàng, nàng hiểu cái giá ấy chưa hẳn là cao. Trót ăn nằm với Bàng thì phải chấp nhận vứt bỏ chút liêm sỉ cuối cùng, chấp nhận bị cư xử như một gái làng chơi hạng xoàng. Đừng hy vọng gì ở sự chiều chuộng, nâng niu! Dẫu đã sa cơ lỡ vận như nàng, Nguyệt vẫn cảm thấy nhục nhã. Nhưng quá mù ra mưa, làm sao nàng dám quay lại gặp chồng? Nước mắt Nguyệt ứa ra khi nàng nghĩ đến đứa con trai mười hai tuổi đang gởi ở nhà bà ngoại. Sau kỳ nghỉ hè, nó trở về thành phố và bỗng phát hiện ra mẹ nó đã bán nhà, bỏ đi biệt xứ!

Nguyệt không còn cách nào khác. Từ ngày Lân ra đi, Nguyệt nghe Bàng rủ rê, đâm ra mê cờ bạc. Nàng cũng giống Lân, muốn giàu bốc lên như Bàng. Càng thua càng khát nước. Kết cục là trắng tay. Nguyệt đã giấu chồng cầm cố cả căn nhà hai tầng dốc hết vào đấy. Chủ nợ sẵn xỏ đòi nhà, Nguyệt đành đẩy thẳng con về quê với bà ngoại, gói ghém chút đồ đạc còn lại và chạy theo Bàng. Nếu gặp vận may, trở thành bà chủ tiệm vàng đúng như lời Bàng hứa thì nàng sẽ tậu ngay một ngôi biệt thự, sang gấp mấy lần căn nhà cũ. Áo ảnh rực rỡ chói ngời trước mắt khiến nàng như con thiêu thân cứ thế nhắm mắt đâm đầu vào. Chẳng ngờ mình chỉ là một con tốt trên bàn cờ thế sự mà Bàng đã sắp đặt sẵn để thanh toán món nợ đời giữa hắn với chồng nàng...

Sau khi rời căn phòng hào nhoáng, Bàng lái xe đến một quán bar sang trọng. Hắn châm thuốc, hít một hơi thật sâu, nhăm nháp tách cà phê bơ hảo hạng. Lặng lẽ nghiền ngẫm cuộc mây mưa với Nguyệt, hắn cảm thấy đặc chí, nổi hận trong lòng với được vài phen. Nàng đã hệt hẫng, đau xót đến rã rời. Giá mà Lân biết hắn đã chiếm được Nguyệt thì hả dạ quá! Nhưng bây giờ chưa nên. Lân đang nắm một phần tài sản của hắn ở bãi vàng. Nếu Lân biết sớm, chẳng khác nào chơi dao hai lưỡi, chắc chắn hắn sẽ đứt tay.

Phàm ở đời đã trót đi vay thì phải bầm bụng mà trả. Dĩ nhiên, ai vay mình cái gì cũng phải có đòi bằng được. Đó là triết lý sống đơn giản của Bàng. Hắn tự cho mình là người đàn ông hoàng, sòng phẳng. Đám đàn em dưới tay hắn rất mực trung thành bởi hắn đối xử công ra công, tội ra tội. Với hắn đừng có đại nhập nhèm. Lân là con nợ của hắn đấy nhưng không phải nợ tiền. Nếu chỉ là chuyện tiền nong thì việc Lân nai lưng ra phục dịch hắn như con chó canh kho vàng cho ông chủ cũng đủ xoá sạch nợ nần. Lân đã trót gây thù chuốc oán với Bàng thì cứ phải trả đủ cả vốn lẫn lãi theo đúng luật giang hồ. Không chỉ mình Lân phải lặn lội nơi rừng thiêng nước độc, vợ Lân bị Bàng giày vò thỏa thuê mà cả nhà Lân còn phải chia lìa, tán gia bại sản! Bàng vò đầu bứt tai phác ra không biết bao nhiêu cách trả thù thâm độc nhất mà vẫn chưa cảm thấy hài lòng. Bỗng hắn nghĩ đến thằng Minh, đứa con trai đầu lòng của họ. Môi hắn nhảnh rộng ra với nụ cười man dại. Trong óc Bàng vừa loé lên một mưu mô mới. Phải! Được thế hoá chẳng mới hả lòng! Bàng khoan thai nháp một ngụm cà phê, nét mặt giãn ra, đầy thỏa mãn. Hắn thấy hài lòng với chính mình...

...Xuất thân từ một tay chạy vật tư xây dựng, sáu năm trước Bàng tự phong giám đốc, mở một công ty ma chuyên bán hoá đơn khống để ăn hoa hồng và chia chác tiền hoàn thuế. Vốn láu cá, Bàng biết làm vậy không bền. Bất cứ lúc nào cũng đối mặt với nguy cơ bại lộ. Vợ vét được một số vốn đáng kể, Bàng đóng cửa công ty hữu danh vô thực này, rút ngay vào thị trường bí mật.

Mau chóng giàu sụ lên từ những phi vụ buôn hàng điện tử trốn thuế, Bàng không hề biết rằng con trai hắn đã từ lâu trốn học, tối ngày quanh quẩn ở các quán nhậu và vũ trường. Bám theo thằng nhóc là đám chíp hôi học đòi chơi bời thuốc lắc, heroin, rượu mạnh... Có thể mới tiêu hết được số tiền nhiều như vỏ sò vỏ hến Bàng vẫn thường cho nó. Cách đây một năm, trong vụ ẩu đả om sòm tranh giành cave với

bằng nhóm bảo kê của Lân, thằng con hần đã tử thương sau đó ít ngày.

Từ ngày cậu quý tử độc nhất chết đi, Bàng không chạy vạy, buôn lậu hàng qua biên giới nữa mà lập hẳn một công ty khai thác vàng tận phía Nam. Lợi nhuận cao và môi trường mới mẻ khiến hần dễ thở. Lân là người thay mặt hần cai quản đám thợ đào vàng bất tri, hờ ra là ăn bớt ăn xén. Võ công của Lân thuộc hạng siêu phàm. Lân nổi tiếng bởi miếng võ độc đã học được của ông thầy Tàu. Có thể lấy mạng đối thủ trong vòng ba tháng, vừa gọn gàng vừa sạch sẽ, chẳng thể nào quy tội quả tang. Người dính đòn chỉ choáng váng mặt mày, không quy ngã ngay, nhưng một tuần sau bắt đầu thổ huyết cho đến chết. Ba tháng đủ để vô hiệu hoá một bộ máy điều tra quan liêu, tặc trách và người mất mạng được xem như mắc bệnh nan y. Rất đông môn sinh tìm mọi cách lấy lòng Lân, xin y truyền cho ngón đòn lợi hại nhưng Lân nhất định từ chối, chỉ dạy riêng cho đệ tử ruột...Chính tên này đã xoá sổ bụi đời một thằng du đãng mà không hề biết đây là con trai của Bàng. Lân đã bắt tên đệ tử thể độc không bao giờ được dùng đến ngón đòn hiểm ác ấy nữa. Nhưng Bàng vẫn khẳng khái nghĩ Lân là thủ phạm và từ đây, đã vất óc tìm mọi phương cách thâm độc nhất để báo thù.

Sau cái lần thất thân với Bàng ở căn phòng màu vàng, Nguyệt đã cố nuốt nổi ê chề, cam lòng chiều chuộng hần. Thật ra nàng còn gì để mất? Nàng theo Bàng không hẳn vì tình yêu. Nàng chỉ làm tướng hần mê mình. Với mộng, nàng chấp nhận làm một thứ gái bao nô dịch, chịu đựng những cuộc vầy vò như trút hận của hần để đổi lấy những món trang sức nhỏ to. Nàng chờ đợi đến lúc dồn đủ tiền mua được một căn hộ chung cư, đón thằng con về ở. Thế cũng còn đỡ khốn nạn hơn là làm gái đứng đường! Bàng đôi lúc cũng mềm lòng trước cái vẻ nhần nhục của Nguyệt. Những lúc ấy, hần thương cho nàng khâu vàng một đôi chỉ, thay vì chiếc nhẫn kiểu vài phân. Nguyệt nhìn hần, trông mắt long lanh như có nước. Trông nàng thật đáng thương. Lẽ ra hần đã chiều chuộng nàng hết nhẽ, nếu không có mối thù giữa hần với chồng nàng. Ân ái với Nguyệt, hần cảm thấy mãn nguyện, vừa thoả thích vừa nguôi ngoai. Hần muốn sở hữu nàng lâu dài, và có lẽ sẽ làm như thế nếu không có việc Tạo, tên trợ thủ của Bàng đột ngột trở về.

Chiều hôm ấy, Nguyệt xin phép Bàng đi uốn tóc. Nàng tranh thủ ra bưu điện gọi cho Ngọc, cô em họ của nàng. Vừa nghe Ngọc báo tin, Nguyệt choáng cả người. Thằng bé con bỏ đi đâu một tuần nay, chưa về nhà bà ngoại! Ngọc đoán nó đi tìm bố mẹ. Buông điện thoại xuống, Nguyệt khóc nức lên. Trời ơi! Nó biết bố mẹ ở đâu mà tìm? Nàng muốn chạy ra ga, mua ngay vé về quê, nhưng chợt nhớ ra số nữ trang đang cất ở biệt thự của Bàng. Nàng hốt hải gọi tắc xi quay lại, rón rén vào nhà như một con ăn cắp. May quá, Bàng vừa đi khỏi. Nguyệt sắp sẵn vài bộ quần áo cho vào túi xách. Với tay lấy chiếc hộp nhung đỏ trong góc tủ, Nguyệt tần ngần nhìn lại số nhẫn mà nàng đã đánh đổi được bằng những cuộc chung đụng đầy nước mắt lẫn mồ hôi. Nàng không đếm mà vẫn nhớ như in. Mười chín cái cả thảy. Mười chín lần trong vòng chục ngày, nàng phải trần người ra mà chịu đựng những cú thúc như trời giáng của Bàng. Sau mỗi lần như thế, bụng dưới nàng lại đau âm ỉ mãi đến tận lần sau. Nguyệt cảm

ghét Bàng, nên mỗi lần hấn chực trườn lên, cả người nàng cứ co cứng lại, thít chặt đến mức cuộc hành lạc ban đầu chẳng khác nào tra tấn. Rồi nàng hiểu ra, làm thế chỉ tổ khổ thân. Cố kiềm chế sự chống cự bản năng, nàng chủ động mềm người ra cho bớt đau đớn. Ánh mắt nàng dừng lại ở chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón tay áp út, vật đắt giá nhất trong đám nữ trang này. Đó là cái giá cho lần bán mình đầu tiên. Nàng chợt nhận ra, những món quà đã giảm dần giá trị. Bây giờ hấn chỉ còn đưa cho nàng loại nhẫn vàng tây thiếu tuổi, mỏng như lá lúa, khảm hạt thạch anh rẻ tiền. Loại nhẫn đề một ế nhẽ trong các hiệu kim hoàn hàng chợ. Có đem ra cầm bán, trừ đi tiền công và mặt đá ra, chả còn lại bao nhiêu. Nàng có bán thân cả đời đến hết thời xuân sắc cũng chẳng bao giờ có được tiệm vàng như lời hấn hứa!

CHƯƠNG 2 -

... Nguyệt giật bản mình khi cánh cổng ken két rít lên. Bàng đã về! Nàng hoảng hốt đóng vội nắp hộp rồi nhanh tay vút vào tủ. Phải tìm ngay một chỗ nắp, đợi lúc thuận tiện mới trốn đi! Nàng nhìn quanh, chiếc rèm cửa dày trịch đập ngay vào mắt. Quáng quàng ẩn mình vào đấy, Nguyệt nín thở, đứng im không nhúc nhích. Tim nàng đập thình thịch khi nghe Bàng lầu bầu: “Con Nguyệt lại đầu hót ngoài quán mãi chưa về! Thôi, cậu nói đi, mọi chuyện thế nào?” Tiếng Tạo, trợ lý kinh doanh của Bàng cất lên từ phòng khách: ”Dạ, lũ to quá, hầm sập cả đoạn dài. Thằng Lân suýt nữa toi mạng anh ạ. May mà cứu kịp...”. “Sao? Trời đã muốn lấy mạng mà nó lại thoát được à? Số thằng này may thật!”. Tạo xun xoe đón ý Bàng: “Cậu Lân mà đi luôn chuyện này có khi lại hay, anh nhỉ?”.”Chú chỉ giỏi nói nhảm! - Bàng gắt - Nó mà chết thì làm sao biết được chuyện gì xảy ra? Tôi muốn trước khi chết, nó phải tận mắt thấy cái kết cục thảm khốc của gia đình nó kia!”. ”Anh nói phải. Nó đáng bị như thế lắm.”- Tạo để theo. “Thằng Lân không biết rằng nó đã mua thù chuốc oán với tôi! Nó vẫn nai lưng ra làm giàu cho tôi, thế mới hay chứ!”- Giọng Bàng đầy đắc ý.

Nguyệt ù cả tai, cứ ngỡ mình nghe nhầm. Đoạn sau lồm bồm câu được câu mất. Nàng run rẩy chui ra từ chiếc rèm, tiến lại gần cánh cửa thông giữa hai phòng, cố nghe cho rõ. “Thế thằng con nó thế nào rồi?”. “Em đã bắt nó chuyển hàng trắng về bên này. Thằng Lân vẫn hút hít đúng cái loại con nó mang về. Cả hai đứa đều nghiện rồi anh ạ!”. Nguyệt choáng váng níu lấy cánh cửa, suýt ngã. Tạo giật thót mình. Bàng hơi tái mặt, chạy vội sang. Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt Bàng, sợ muốn ngất đi. Hắn cười gằn: “Mày nghe hết rồi phải không?”. Nguyệt nghiêng răng chửi: “Quân khôn nạn! Tại sao mày hại cả nhà tao?”. Bàng không nói không rằng, giáng cho Nguyệt một cú đấm ngay giữa ức. Nguyệt nghệt thở, ôm ngực quy xuống. Hắn cúi người, bóp chặt bàn tay nàng, rút chiếc nhẫn kim cương lóng lánh, ngắm nghía vài giây rồi đeo vào tay mình. Quay sang Tạo đang chờ người ra nhìn, Bàng hất hàm bảo: “Tôi phải đi kiểm tra bãi vàng. Phòng ngủ và con đàn bà này tôi cho chú toàn quyền sử dụng. Xong việc, tổng nó sang biên giới! Đưa vào nhà đèn đỏ, cũng được một món khá đấy. Anh thương cho chú mày đã xử lý tốt vụ thằng con nó. Sướng chưa?”. “Vâng. Em cảm ơn anh!” - Tạo đáp, vừa mừng vừa run. Bàng nhìn thẳng vào mắt Tạo, có ý đe dọa: “Nhớ làm đúng điều tôi vừa dặn. Chú mà run tay, đừng có trách tôi! Mấy thằng vệ sĩ tôi vẫn để ở nhà. Chú cần gì cứ sai bảo!”. Tạo thấy Bàng ngọt ngào, càng run: “Vâng ạ. Anh cứ yên tâm! Em sẽ làm đúng lời anh dặn”.

Bàng hài lòng. Mở tủ lục chiếc hộp nữ trang, kiểm tra thấy còn đầy đủ, hắn dứt ngay vào cặp da, thản nhiên bước ra cửa. Nguyệt đột nhiên bật dậy, chạy theo níu tay Bàng thì bị Tạo nhảy tới ôm ghì lấy. Thân thể nóng hổi của Nguyệt vật vã trong vòng tay siết chặt của gã. Tạo đột nhiên nổi cơn ham muốn. Mặc cho Nguyệt chống cự quyết liệt, gã cố sức lôi kéo, vật nàng ra giường. Nguyệt vùng vẫy, cắn xé gã như một con thú hoang. Đau điếng người, Tạo điên tiết lên, giáng liên tiếp những cái tát cho đến khi

nàng lịm đi. Bàng quay lại, đứng cạnh khuôn cửa, lặng lẽ nhìn Tào xé quần áo Nguyệt và cưỡng đoạt nàng.

Trong khi ấy, ở bãi vàng, Lân đang cùng mọi người chống chọi với mưa lũ, hy vọng cứu được đám thợ còn kẹt lại trong hầm. Mưa trắng trời. Thác nước trên núi tuôn sầm sập, cuốn phăng những đoạn đường rải đá dăm tăm bọt. Hầm sập từng khúc. Thợ còn trong ấy cũng gần hai chục. Nếu tạnh ngay thì may ra cứu được vài người. Cứ mưa ngán ngất, nước tràn về nhanh thế này, các hầm vàng sẽ trở thành những công nước đầy ắp. Trời sập tối rồi, có lẽ đành thả tay! Lân rung mình vì lạnh. Mưa tạt vào mặt, xoa nhoà ngay những giọt nước mắt uất ức vừa ứa ra. Lân nghĩ đến những người đang hấp hối dưới hầm. Sáng hôm qua, chính họ đã cứu sống y.

Khi ấy, lũ bắt đầu ào xuống thung lũng. Lân đang đốc thúc thợ lên ngay thì đất lở lấp mất cửa vào. Lân không quen ở lâu dưới hầm. Y ngạt thở, hai tay bất giác cào cấu muốn rách cuống họng. Sẵn cuốc thuổng trong tay, đám thợ đầu dò theo lòng hầm, moi được một lỗ thông ra ngoài. Phút chốc Lân tỉnh lại ngay. Cả bọn nhanh chóng đào đất thoát ra ngoài. Lân là người đi sau cùng. Đến gần miệng hầm, một cây xà kê trần rơi xuống đúng lưng y. Lân bị đất vùi nửa người, thân dưới bất động, kẹt cứng dưới thanh gỗ. Chắc chắn nhân cơ hội này, đám thợ kia sẽ bỏ mặc y. Lân vẫn thường bạt tai đá đít họ khi không vừa lòng. Ai trót dại giấu vàng cắm trong người, y bắt được thì chỉ có thừa sống thiếu chết! Lân xọc tay như điên dại vào bùn đất, cố toài ra khỏi cái bẫy giết người. Nước tràn vào hầm mỗi lúc một nhanh. Lân đuối sức, nhắm nghiền mắt lại, chuẩn bị tinh thần cho giây phút cuối cùng.

Có tiếng chân lội ì oạp, rồi cây gỗ nặng trĩu được nhấc sang một bên. Hai người thợ xóc nách Lân lúc ấy đã rời rã toàn thân kéo lên khỏi miệng hầm, khiêng về lán. Họ đổ rượu xoa bóp khắp người Lân. Đến chiều thì y ngồi dậy được. Sáng hôm nay họ lại tiếp tục chui rúc các ngách hầm, tìm kiếm những kẻ xấu số. Và bây giờ hai người ấy đang bị chôn sống dưới đồng đất lù lù kia. Còn Lân và đám thợ trên này vẫn tiếp tục đào bới một cách tuyệt vọng...

...Trời tối hẳn. Lân đành ra hiệu dừng tay. Kiểm điểm lại quân số, y biết mười bảy thợ đầu đã mất tăm mất tích! Chừng ấy người đang nằm trong năm mò chung dưới thung lũng Vàng kia. Có cả hai ân nhân của Lân. Quai hàm Lân nghiền chặt. Mắt y đỏ ngầu. Từ khi mở bãi vàng này, chưa có lần nào lại chết nhiều như thế. Chết lẻ tẻ do thanh toán nhau, do bệnh tật hay tai nạn đều có, nhưng chết vì trời hại thế này thì chỉ mới lần đầu. Lân vuốt mặt nhìn lên. Rừng cây bao bọc quanh thung lũng đã bị chặt sạch làm gỗ chống hầm. Nước mưa không còn gì che chắn, cứ thế tràn ồng ộc qua những sườn đồi trụi lủi xuống các hầm vàng. Minh mẫy Lân ướt như chuột lột, răng đánh vào nhau lớp cộp. Y chui vào lán thay quần áo. Bọn vệ sĩ đã rúc đầu hết cả, chiều nay tịnh không thấy bóng dáng đứa nào. Lân mãi đào đất suốt buổi chiều, không để mắt tới. Quân khốn nạn! Chắc đã rủ nhau bỏ ra quán nhậu. Thằng Tào cũng lủi ngay từ trưa hôm trước, khi con suối Na chắn ngang đường đi thị trấn còn lội qua được. Nó lấy cớ về báo tin cho Bàng. Giờ này chắc nó đã bay vào thành phố. Ăn nhà hàng, ở khách sạn. Mọi chuyện tày

trời ở đây đều để mặc y lo.

Lân nào ngờ lúc này Tạo đang cùng đệ tử của Bàng rắp tâm đưa Nguyệt sang biên giới. Cách cửa khẩu vài cây số, chiếc ô tô rẽ quặt vào rừng. Nguyệt bị đánh thuốc mê, nằm thiêm thiếp trên băng ghế sau. Xe dừng lại. Tạo mở cửa bước ra ngoài, châm thuốc hút. Gã đợi thật khuya mới chở nàng qua gần cho casino ở thị trấn bên kia. Giờ ấy, người quen của gã gác đường biên. Chỉ cần thò ra một nắm tiền là cứ thế vi vu. Cuối tuần, Tạo và Bàng vẫn thường tranh thủ sang bên kia đánh bạc bằng cách ấy. Gã sẽ lịch thiệp mỉm cười, ôm Nguyệt trong tay như ôm người tình đang say ngủ và vượt qua biên giới dễ dàng. Tạo khoan khoái rít thuốc, nhớ lại cuộc vật lộn lúc chiều. Nguyệt đẹp thật! Thảo nào Bàng giữ nàng lâu thế. Thói quen của Bàng là ăn bánh trả tiền ngay. Đỡ lời thôi rách việc. Công việc mờ ám buộc Bàng sống cơ động, không ở lâu một nơi. Chỉ riêng với Nguyệt, Bàng đã thuê hẳn căn biệt thự Pháp ở thành phố. Gần hai tuần nay Bàng bỏ bê chuyện làm ăn, ngày mấy lần ôm ấp Nguyệt. Nếu nàng không nghe trộm câu chuyện buổi chiều, chắc gì Bàng đã nhả Nguyệt ra ngay! Khi cơn kích động đã lắng đi, Tạo quay lại, mới biết Bàng vẫn còn đứng đấy, ngay phía đuôi giường. Tạo choáng người, thấy mắt Bàng long lên vừa thoả thích vừa ghen tuông, hệt như mắt thú hoang. Một giây lặng phắc. Rồi Bàng sập cửa bỏ đi. Tạo hoàn hồn, bật đèn ngủ lên, say sưa ngắm nàng nằm loã thể. Đôi vú gái một con của nàng tròn mọng như hai trái táo, điểm cặp núm hồng như vừa được thoa son. Trên đùi trái của nàng, một chiếc nốt ruồi nâu bóng thật kêu gọi... Vừa nghĩ đến đây, Tạo lại thấy râm ran khắp người. Gã soi điều thuốc, nhìn đồng hồ. Quả quyết bước lại gần chiếc Land Cruise, gã nói với hai tên vệ sĩ: “Chúng mày để nó đây cho tao. Xuống nghỉ một lúc đi. Còn sớm lắm.” Hai đứa cung cúc vâng lời, rời khỏi chiếc xe. Tạo đợi chúng khuất sau lùm cây mới mở khuy, kéo tuột quần xuống. Gã cẩn thận vát nó lên mui rồi mở cửa sau, kéo thốc váy Nguyệt lên. Nguyệt đã hơi tỉnh, lại giãy giụa. Nhưng vẫn còn choáng váng, nàng chống cự thật yếu ớt.

Hai tên kia hút xong điều thuốc, thông thả quay lại. Dưới ánh trăng thượng huyền mờ ảo, chúng dờ dẩn nhìn cảnh tượng diễn ra trong xe. Hơi thở chúng càng lúc càng dồn dập hỗn hển. Đúng lúc Tạo vừa dừng cơn run giật, phủ phục xuống, một tên không nén được vội thò tay mở cửa. Tạo giật mình ngoái nhìn và chột hiều. Gã từ từ nhô dậy, cười hèn hếch, cứ thế trần trụi chui ra ngoài. Gã to con nắm hai chân Nguyệt kéo ra, rồi hai tên khênh ào nàng xuống vạt cỏ gần đấy. Hai tên vệ sĩ thay nhau giày vò nàng. Đến lượt Tạo trở mắt nhìn, trải nghiệm cảm giác vừa thoả mãn vừa ghen tuông của Bàng. Bỗng Tạo giật nảy người khi nghe tiếng kim loại đập vào nhau đánh rộp. Chưa kịp hiểu gì thì một nòng súng lạnh ngắt đã dí sát vào mang tai hắn cùng với tiếng hô: “Giơ tay lên!”. Tạo luống cuống làm theo, liền bị khoá chặt bởi một miếng võ điêu luyện. Hai tên kia trần như nhộng, định quay người bỏ chạy liền bị đánh văng ra đất. Cả ba hoảng hồn lăm lét nhìn người lính biên phòng đỡ Nguyệt ngồi lên. Nàng tuột xuống, mềm oặt như một cái xác. Tạo hé mắt liếc ngang: không có ai là người quen của gã! Tạo sợ tái đại, nhũn như chi chi, nửa thân dưới trắng lớp, hai cẳng chân lông lá run lẩy bẩy. Bên cạnh

Tạo, hai tên vệ sĩ trần trùng trục bò lồm ngồm, hết những con lợn cạo kỳ dị dưới ánh trăng. Vẫn ánh trăng thượng huyền xanh xao ấy trải rộng khắp thung lũng Vàng. Mưa đã tạnh. Trăng đột ngột hiện ra sau đám mây, trong trẻo thanh bình như nơi đây chưa hề xảy ra những cái chết thê thảm. Lân cầm bó hương lớn, lui cùi đi thấp khắp nơi. Cái bóng cô đơn của y quần quanh, xiêu vẹo dưới chân. Xong việc, Lân đứng thờ thần một hồi rồi quay người, thông thả đi tắt qua bãi tha ma. Những nắm mộ lô nhô mọi ngày đã lùn tịt xuống sau cơn lũ. Nước rút rất nhanh, y như lúc nó tràn xuống từ khe núi. Lân tạt vào quán Hương béo, ngồi uống rượu tì tì. Từ ngày nhận được tin vợ bỏ nhà theo trai và đưa con đi bụi, chưa bao giờ Lân uống nhiều đến thế. Uống và khóc, khóc rồi uống. Hương béo đưa mắt lườm. “Tên khốn này uống rượu như nước lã, nốc cho lấm vào rồi kiếm chuyện, đốt quán mình như chơi!”. Ngẫm nghĩ một lát, thị đơn đả đến gần Lân, cười lấy lòng. Y nhượng mắt nhìn cặp vú đồ sộ lúc liu ngay trước mặt, gật gật cái đầu. Thị đặt tay lên vai Lân, lắc lắc. Hiểu ý, Lân rút nắm tiền trong túi, không cần đếm, ném toạch xuống bàn. Hương béo vơ tiền, cười tình tíu cả mắt. Lân đứng dậy. Thay vì bước ra cửa như mọi lần, y bế xốc thị lên, loạng choạng bước vào buồng. Hai con bé phụ việc ngẩn mặt ra nhìn. Hương béo nghẹo cổ, cười ngật nghễo...

CHƯƠNG 3 -

...Lân tỉnh dậy. Mặt trời giữa buổi đã chiếu sáng khắp thung lũng. Nhận ra bên cạnh mình, Hương béo đang nồng nồng nằm, chân tay dạng ra vô duyên quá thể. Lân ngán ngẩm ngồi dậy, nhổ nước bọt đánh toẹt xuống nền nhà. Y mặc quần áo bước vội ra. Hai đứa trẻ đã nhóm lò nấu mì bán buổi trưa. Lân si soạt húp, không để ý chúng nó chốc chốc lại nhìn y, cười khình khịt trong cổ họng.

Về đến lán, Lân thấy Bàng ngồi lù lù, áo quần tươm tất như đi hội. Xung quanh hắn, đám vệ sĩ đứng châu, mặt mũi iu xiu. Bàng rửa xả một hồi, rồi trừng mắt nhìn Lân: “Sao giờ này mới về? Chết một đồng người. Bồi thường thôi cũng đủ sạt nghiệp. Vô tích sự!”. Lân không nói gì, chỉ hằm hằm đưa mắt nhìn Bàng. Hắn chột dạ, đổi giọng: “Cậu định giải quyết đám thầy ma ấy thế nào? Tôi muốn nghe ý cậu.”. Lân bấy giờ mới nhảm nhảm: “Đợi nước rút hẳn, đào lên đưa về quê chứ còn làm gì!”. “Không được!” Bàng gằn giọng. “Đào lên đưa về, công sức tiền của cao bằng núi. Để luôn dưới ấy, coi như chôn chung! Bồi thường mỗi mạng ít triệu là xong. Thiên tai là bệnh của trời. Làm thế nào được?”. Lân gân cổ cãi: “Ít ra cũng phải moi họ lên, cho mỗi người một nắm đất riêng chứ? Ông không chi tiền cũng được. Để tôi tự lo!”. Bàng ngạc nhiên nhìn Lân, rồi quyết định rất nhanh: “Tuỳ cậu. Mai tôi đi về tính chuyện bồi thường. Cậu lo giúp phần hậu sự vậy.”. Lân lảm lì không nói. Bàng cảm thấy mất mặt. Hắn nhìn Lân, ánh mắt loé lên như một tia chớp. “Đồ võ biên thô lỗ! Rồi tao sẽ tính sổ với mày!” Bàng thầm nghĩ đến ngày có thể nói cho Lân biết mọi chuyện. Hắn mỉm cười nham hiểm. Lân bỗng thấy khắp người rờn rã. Từ hôm qua đến giờ chỉ húp toàn mì tôm và nốc rượu. Lại còn bị con mụ béo vằn mấy giờ liền. Xương cốt y lỏng lẻo hết cả. Bàng tỉnh bơ đi lại, nói cười với đám vệ sĩ, bàn chuyện tối nay đi nhậu thịt khỉ rừng. Cứ làm như dưới thung lũng kia không hề có những oan hồn đang lang thang vất vưởng!

Buổi chiều, khi Lân chỉ huy đám thợ đi đào xác những người mắc nạn, thì Bàng và đám vệ sĩ băng rừng, lội ngược lên hang Ráo, nơi có quán thịt khỉ nổi tiếng khắp vùng. Bàng nghiện xơi óc khỉ. Hắn thường vào tận sâu sau, chăm chú quan sát những chú khỉ bị trói nghiêng vào cột. Những con còn nhốt trong chuồng chấp tay lạy như té sao! Quái lạ cho cái giống này, đúng là xưa nay chỉ biết làm toàn trò khỉ, lại học đâu ra cái cử chỉ rất người? Bàng háo hức nhìn lão chủ quán cầm con dao bầu sắc lẹm, phạt ngang một đường. Nhát dao không bập vào cột gỗ mà chém đứt ngọt lừ chỏm đầu từng chú khỉ xấu số. Máu tươi phọt ra, chúng co giật liên hồi, nhất là khi chiếc muỗng sắt thò vào nạo vét, moi nguyên từng bộ óc đặt vào những cái gáo dừa xiêm nhỏ xinh đã nêm sẵn gia vị tương ớt, muối tiêu. Bàng đã xin làm thử. Nhưng nhát chém của Bàng chỉ phạt vào mặt chú khỉ, không đứt được chỏm đầu. Chú ta vãi cả cứt đá, rú lên từng hồi. Những con bị nhốt quanh đây đồng thanh hét lên the thé, nghe rợn hết người. Chủ quán bật cười, cầm con dao trong tay Bàng, phạt nhanh một nhát. Lại đứt ngang chỏm đầu! Tiếng rú im bật ngay.

Bàng đi theo chủ quán ra bàn ăn, ngồi xuống trước cái vỏ dừa xiêm còn non đựng bộ óc chú khỉ mà Bàng vừa chém hột, vắt một múi chanh cốm lên trên. Những gân máu li ti đỏ sẫm ngay lập tức nhạt màu đi, ấy là lúc óc khỉ đã chín kiêu tái chanh. Bàng cùng cả bọn dùng thìa trộn đều gia vị và xúc món óc còn nóng hổi đưa lên mồm, nhắm nháp với rượu mật khỉ. Món đặc sản này không thể thiếu lá giang rừng, vừa chát vừa chua, ăn không hề nhận ra mùi tanh. Chỉ nghe vị bùi bùi, ngầy ngầy và nhất là cực kỳ bổ não. Họ vừa nhậu vừa nói cười ồn ã, nóng lòng chờ đợi món tái khỉ chấm với mắm nêm.

Trong lúc đám người kia đang say sưa chém giết và ăn nhậu tung bừng, con khỉ đầu đàn cao lớn có cái ức màu trắng thoát ẩn thoát hiện trong lùm cây sau lưng họ. Hành tung của nó rất bí mật. Ngay cả lão chủ quán thịt khỉ nổi tiếng kia cũng không hề hay biết. Lâu lâu, quán của lão lại bị bọn khỉ hoang quanh đấy ăn trộm một con dao. Tiếc của, lão chỉ biết vớ vài hòn đá ném đại vào đám cây rậm rì quanh đấy, chửi đồng mấy câu. Thế mà vừa nãy lão đang cạo lông khỉ thì một hòn đá bay đánh vèo qua đầu. Hú vía! Có lẽ phải xuống núi mua vài chục mét lưới B40 rào kín sân sau, phòng tai bay vạ gió. Nhưng thế thì quá mất công! Lão chợt nghĩ ra trò đặt bẫy quanh nhà. Phải đấy! Vừa đỡ tốn của lại tăng thu nhập. Ngày mai phải đặt ngay chục chiếc mới được. Lão xoa tay, cầm nắm que sắt đã lên nước đen bóng xiên vào từng chú khỉ, đặt lên lò nướng. Mùi thịt tái ngào ngọt bốc lên, mỡ rơi xèo xèo, khói và tàn than bay mù mịt.

Trời nhập nhoạng tối, cuộc nhậu đã tàn. Bọn Bàng là những thực khách về sau cùng. Tụi vệ sĩ say khướt, bước loạng choạng. Bàng vẫn còn chút tỉnh táo, luôn mồm giục chúng đi nhanh hơn. Hắn muốn về đến lán trước khi quá khuya. Kịp cùng Lân kiểm kê số vàng cám đã đãi được, mang về thành phố vào sáng ngày mai. Bỗng Bàng chờ người ra, sợ đến nổi da gà khi nhận thấy một cái bóng mặc áo trắng lẩn khuất sau những thân cây. Hắn định thần nhìn kỹ lại. Cái bóng đã biến mất. Người hay là ma? Bàng nghĩ đến những kẻ gặp nạn dưới thung lũng Vàng mà hắn đã bỏ mặc trong lòng đất lạnh lẽo. Bàng giật tay thẳng đi bên cạnh, hỏi nhỏ: “Mày có nhìn thấy đứa nào nấp trong kia không? Hả?”. Tên này cố giương mắt lên nhìn, nhưng rừng cây cứ xoay tròn trước mắt hắn. Gặp đôi người xuống vệ đường, hắn ôm cổ, nôn ồng ộc. Như một căn bệnh truyền nhiễm, cả đám vệ sĩ cùng một lượt nôn thốc tháo, như bị ai bóp chặt dạ dày. Ngay cả Bàng bây giờ cũng cảm thấy khó ở. Hắn đâu biết rằng, để làm tăng nồng độ chỗ rượu sắn ngâm mật khỉ, chủ quán đã theo lệ thường nhúng đầu dừa vào chai thuốc sâu, rồi nhấc lên khoảng nhẹ một cái. Bình rượu lập tức trở nên trong vắt. Hôm nay, bực tức vì bất ngờ bị ném đá, lão đã trượt cái dừa xuống sâu hơn. Chỗ thuốc đó đủ phát huy tác dụng ngay. Cả bọn ôm bụng quần quai, nôn mửa mãi cho đến khi kiệt sức, nằm vật vạ ngay trên lối mòn.

Lúc này cái bóng áo trắng, quần nâu lại xuất hiện. Đó chính là chú khỉ đầu đàn. Nó rón rén lại gần, nhìn kỹ những khuôn mặt tái nhợt vì ngộ độc thuốc sâu. Nó nhớ rõ từng người trong bọn họ. Là thực khách thường xuyên của quán thịt khỉ rừng, họ đã từng moi óc, móc tim, ăn thịt bao nhiêu đồng loại của nó. Khỉ đầu đàn kêu lên the thé. Từ trong rừng cây, cả bầy khỉ túa ra. Chúng vây lấy đám người bất

tĩnh kia, lôi kéo, cắn xé như điên dại. Bàng cố hé mắt nhìn, vừa kịp thấy chú khỉ ức trắng cầm dao bầu, bổ ngay xuống đầu hẳn!

Sáng hôm sau, khi băng rừng đi tìm thợ săn, lão chủ quán kinh hãi bắt gặp đồng thầy người nằm ngổn ngang. Mặt mũi và thân hình họ nát tươm. Máu me vấy đầy áo quần. Nhưng khủng khiếp nhất là chòm đầu họ đều bị chém đứt, óc bị moi tung toé. Lão chủ quán rít lên the thé, chạy thực mạng xuống thung lũng. Lão vừa khóc vừa cười. Vào cuối ngày thì lão đã phát điên.

Cũng từ hôm ấy, không còn ai đi lên hang Ráo ăn thịt khỉ rừng nữa. Xác của Bàng và bọn vệ sĩ dầm mưa dãi nắng, dần biến thành những bộ xương khô.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>